

LA CAMPANA DE GRACIA

QUI NO VOL CREURER A LA BONA MARE, HA DE CREURER A LA PELL DE CABRA.

PROGRAMA

APLICACION DE LA PENA DE MUERTE
 SUSPENSION DE LAS GARANTIAS CONS
 ESTADOS GUERRA
 MILICIA FORZOSA
 CONTR GUERRA

Mientras sigas bona minyona serém amichs, ó sino, las deixuplinas.
 —Vosté mateix D. Emilio.

SUSCRIPCIÓ

EN FAVOR DE LAS FAMILIAS NECESITADAS DE LA HEROICA VILA DE TORTELLÁ.

Domingo Jaumot.	100 reales.
Maria Nogué y Cairell.	20 »
A. V.	10 »
José Freixa.	10 »
Luis Font.	50 »
P. F.	4 »
A. A.	14 »
Eudaldo Canibell.	2 »
J. C.	6 »
Federico Balaguer y Parés.	60 »
F. G.	40 »
R. P.	5 »
J. V. R.	10 »

Total. . . . . 331 »

Los fondos que s' recaudin serán enviats á la diputació provincial de Girona.

En la llibreria de 'n Lopez, Rambla del Centro, queda oberta la suscripció.

LO TOT PÈL TOT.

La má al pit tots los republicans y parodiant al célebre poeta, mirém sino tenim rahó d' esclamar:

Tremolém tremolém republicans en nostra idea posar en tots las mans.

Si: 'ls republicans fins are no hém fet mes que bofetejar á la República, qu' escarnirla, que deshonrarla, ó que posarla en perill á cada dos per tres.

Hem volgut cumplir al péu de la lletra aquell ditxo: «—De tant que t' estimo t' apunyego», y l' hem apunyegada tant y tant, que avuy com avuy ab prou feynas pot tenirse dreta.

¡Pobre República federal! Si no ets morta ja, es perque no tens enemichs prou ricatxos per pagarte l' enterro, que lo qu' es per nosaltres no s' ha perdut pas.

***

¡Que poch que ha sabut capissar nostre partit! Un altre poble que no hagués sigut lo nostre y que hagués rebut la visita de una senyora tant complerta com es la República, s' hauria apresurat á cuidar-la ab tot l' esmero: no hi hauria hagut obsequi que no l' hi hagues tributad, respecte que no l' hi hagues dirigit, y cuidado que no hagues posat per ella. Nosaltres encare no l' hem tinguda, encare no ha passat las portas de casa nostra ja hém encés las rivalitats mes miserables, y sobre qui mes havia de obsequiar-la, sobre qui mes tributs de respecte y admiració havia de oferir-li, hem acabat per deixar-la oivada y desatesa, y la pobra es qui mes s' ha sentit de la nostra conducta desatentada.

¡Ah! que cars que paguem los nostres errors! Mentres estém disputant encare, la pátria s' enfonza, los carlins creixan com un camp de mala herba, los monárquichs esperan la nostra caiguda per llansarse sobre las despallas de la nació com una manada de corps, y s' consum l' esperansa del poble com una candela cap per vall... Si las desgracias que estém presenciand no 'ns esmenan, estém perduts com tots los perduts; som morts com tots los morts, y lo qu' es pitjor encare que la mort, morim deshonrats!...

***

Han destronat als reys y tenim tots un rey al cos: si no l' destronem també ja hi haurá qui l' destroni per nosaltres: pero no per sustituirlo ab la República, si no ab lo rey de las selvas.

Es precis que des' are, comensém per recordarnos que hi ha un gran perill, una gran enfermetat, y que si no posém tots los esforços en conjurar aquell y en curar á aquesta, lo perill nos absorveix, l' enfermetat se 'ns xucla.

Los carlins, aquest partit insignificant ahir, avuy se mostra vigorós gracias á nostres desacerts, com un arbre que acaba de rebre

adop. Nosaltres no tenim exércit y ell ne té: nosaltres no cobrem contribucions y ell las cobra: nosaltres no podem fer seguir als minyons de las reservas y ell se 'ls ne dú: ell té fe y nosaltres no 'n tenim.

¡Oh, miseria de las miserias! Ell té fe en la Inquisició, en l' Absolutisme y ¡a nosaltres ha de faltarnos la fe en la llibertat, la fe en la civilitat, la fe en las grans ideas que proclama 'l sigle y que exigeix la dignitat humana?...

Oh! no, no! Jamay! Es impossible que 'l partit republicá, que tots los partits lliberals passém per aquesta vergonya, per aquesta ignominia, per aquesta indignitat!...

***

Actualment juguém lo tot pèl tot. Ha caigut en Figueras, ha caigut en Pí, ha caigut en Salmeron: ¡l' un per débil, l' altre per massa estóich, l' últim per massa honrat: no 'ns queda mes que 'n Castelar, lo noble Castelar, y avuy lo timó de la nau del Estat está en sas mans y al empunyarlo 's juga la vida, 's juga 'l nom, se juga fins la seva conciencia, fá 'l mes gran, lo mes inmens dels sacrificis: está disposat á lluytar ab la tempesta desenfrenada de las passions que rugeixen en las entranyas del país, está disposat á tremolar bèn alta la bandera de la nostra causa després d' haver caigut de las mans de tothom: está fins disposat á usar en bè de la pátria y de la salvació da la llibertat medis que repugnan á la seva ánima sempre generosa, medis que la miseria humana recullirá tal vegada y 'ls hi tirará á trossos per la cara, embrutant lo seu nom sempre respectable, sempre ilustre, medis en fi, davant dels quals s' ha esborronat la conciencia inflexible del mateix Salmeron....

Y deixarem nosaltres aislat á aquest home ilustre?... Y discutirem encare si 'l fer aixó ó fer alló es mes ó menos propi de republicans?... Y farem la fi dels dos conills que mentres disputavan si 'ls gossos eran galgos ó pardiguers se trobaren presos en la seva boca. Y ni si quiera en aquesta hora suprema y terrible sabrem tenir enteniment?...

¡Ah! si desgraciadament fós aixís: si l' exemple d' en Castelar no té una imitació en tot lo partit republicá en pés: si en lloch de tancar los ulls y caminar guiats per una inspiració del cor, los obrim y no 'ns movém del fanch de la miseria de que fins are 'ns hem rodejat, cantém, cantém las absoltas de la República, y demaném perdó de nostras culpas al estúpit Carlos VII, llansém lo gorro-frigi y penjémnos uns rosaris al coll, que l' últim manyach que haurém fet á la República, á qui de tant que l' estimém, l' apunyeguém, haurá sigut una torta de coll semblant á la que sofreix un pardal quan cau en mans de una criatureta.

Y després d' haver mort á la República..... ¿tindrém vergonya de respirar encare?...

BATALLARAS

En Castelar se proposa fer política d' ample base: vol que tots los partits lliberals s' agrupin per salvar la llibertat.

La llibertat es un interés comú: lo dret lliberal es lo pá de tots los partits lliberals.

Cuidin donchs tots de defensar lo pá, que per viure tots necessitan y no fassa ningú que per veure qui 's menjará las mallas y qui las crostas, vingan los carlins y 's menjin crostas y molla y á nosaltres á sobre!...

—¿Perqué ha caigut en Salmeron?..

—Per massa honrat. Digué que no aplicaria may la pena de mort y l' indisciplina de l' exércit fa necessaria l' aplicació. En Salmeron podia fer prevaleixe 'l seu amor propi, mal que costés la ruina de la patria; pero en Salmeron

no volent contradirse y no volent tampoch opo-sarse á las lleys de la lógica, deixa lo seu puesto á un altre y promet obehirlo y respectarlo.

—D' aixó s' en diu un home de bè: es lo primer ministre d' Espanya que al caure del govern no se 'n vá á l' oposició.

Lo cabecilla Gorordo que corra per las provincias del Nort ha exigít en un poble la presentació de trenta y tantas costureras, precisament de 18 á 24 anys.

Un cop las ha tingudas se las ha emportadas á surgir uniformes.... y altres cosas.

Aixó es tant repugnant, com lo dret de eui-xa dels senyors feudals.

L' esquerra y lo centro de l' Assamblea s' han unit per fer frente á la majoria de la Assamblea.

¿Y no s' unirán l' esquerra lo centro y la dreta y tots los elements lliberals per fer frente á n' als carlins?..

Unirse per questions turroneiras y no unirse per questions patrióticas!....

Es l' unich que 'ns faltava veure.

—Jo no sé, dihen alguns: aixó de demanar l' ausili de tots los partits lliberals, pot donar armas á tots los enemichs de la República y derribarnos lo dia menos pensat.

—Un exércit disciplinat y baix la direcció de generals no republicans pot produhir un pronunciament lo dia menos pensat y fernes caure del poder.

Tot aixó es veritat; pero parlem ab lo cor á la má. ¿Ha sigut fins are prou potent lo partit republicá per vence a l' insurrecció carlista?.. Si dihém que si, trenta mil carlins aixecats en armas nos dirán qu' es mentida.

Y respecte á lo segon ¿tant poca es la confiansa que tenim en l' opinió pública y en la forsa de las nostras ideas, que 'ns espanti un exércit lliberal disciplinat y som tant cegos que no veyem y no 'ns espantém davant de un exércit carlista disciplinat també?..

Reflexioném y obrém seguint los impulsos de la conciencia, la véu del cor, prenent per guia l' honradés y apartantnos del egoisme...

Los juéus d' Alger van á Cartagena á comprar plata.

Entre juéus está 'l negoci.

Los que venen son encare mes juéus que no 'ls que compran, perque després de clavar en créu á la república se l' ni venen la roba.

La comissió permanent d' Alicant no vol votar una contribució extraordinaria contra dels carlins.

Ja 's cuidarán los carlins d' imposarla contra 'ls lliberals.

Los carlins del Nort han imposat la pena d' assots als que no van á missa, als que renegan y als que ballan lo can-can.

Y nosaltres no sabem imposarla á n' als que son carlins?..

Vaja: mereixém que 'ns peguin, per burros.

Si volan assotar als que renegan que vingan á Catalunya al comensarse una acció.

Y veuran que 'l nom de Deu que duhen en la bandera serveix no mes que per embrutarshi.

REPICHIS

Fransa ha pagat ja á la Prussia l' últim plas-

so de la gigantesca contribució que li imposà després de la guerra.

Are que 'ls francesos han quedat en paus, que busquin un rey, que com Napoleón III torni á embolicarlos.

Es lo millor medi que tenen de passar lo temps distret.

L' Internacional en son últim Congrés ha aacceptat la responsabilitat dels fets d' Alcoy.

L' Internacional ó 'ls capitosos que la dirigeixen, ja que no l' obrer honrat á qui arrossegan, te la franquesa del crim.

Res mes botxornós pèls cantoners que la sortida dels barcos apresats pèls inglesos del port de Cartagena.

Ab véu enrogullada digueren que si 'ls inglesos s' atrevian á tréure 'ls. farian foch contra 'ls inglesos.

Los inglesos los traguieren.... Y ¿feren foch los cantoners?

Sí: feren foch: encengueren las pipas, y desde cuberta miraren ab tota la patxorra aquesta nova humillació per nostra patria.

Lo bisbe Caixal se n' ha anat ab los carlins.

Durant la passada guerra aquest pacífich pastor del remat de Jesucrist feya beure als presoners lliberals oli bullent y plom. derritit.

Y nosaltres, avants de que 's tornés á reunir ab las fieras de la sèva calanya li hi hem fet veure que de tant calsas com som, mereixem que 'ns torni á fer dragar la calderada.

D' are en avant las genivas dels carlins ja tenen un caixal.

Pero es un caixal corcat.

En lo camp carlista la confirmació d' aquí en avant s' administrará ab la culata de un trabuch: qui vulga parar las galdas l' hi farán caure tots los caixals.

En Salmeron no vol aplicar la pena de mort. Los militars y lo país en vista de l' estat de indisciplina del exèrcit reclaman la sèva aplicació.

En Salmeron, respectant la vèu de l' opinió pública y la vèu de la sèva conciencia dimiteix lo càrrech de president del govern.

Un carlí casulá al saber aixó, esclamá:
—Jo no me n' hauria anat ab tantas delicadesas: No 's pot aplicar la pena de mort y deù aplicarse?... Donchs se fá una cosa á mitxas y *tutti contenti*. En lloch de matar á ningú, se l' enterra de viu en viu.

Aixó es lo que deya un carlí casulá.

Han dut á França lo cadáver de Lluís Felip.

Mentres los seus parents esperan lo trono de França que s' entretingan contemplant aquest esqueleto, y pensin que 'ls pobles son com la mort: no hi val ser rey.

¿QUI SO JO?

Jo soch un home, es á di
Ho soch sols d' apariencia,
Perque si tenia ciencia
No faria la imprudencia
Qu' are faig, (me sembla á mí.)

Jo soch un que del govern,
Ne dich pestes, ne dich mal,
Ne dich lo que á dir no val
Y 'm titulo federal,
Y só una boca d' infern.

Jo soch un que vull cremar
De petróleo, fins la vista,
De aquell que no es cantonista,
Igual á dir petrolista,
Dels que ho volen tot matar.

Jo so un deixeble com cal,
De 'n Contreras, rey de jueus,
D' aquets galifardeus,
Que sols buscan ferse 'ls seus
Per matar la federal.

Jo so aquet, de pensament,
De gran convicció y de cor,
Que á la patria tinch amor,
Y per matarla valor,
¿Donchs qui so jo?.....
..... *intransigent*.

GESTUS.

Los cantonalistas d' aquí, temps ha que miran de preparárense'n una.

Y 'ls pillins, quan las autoritats fan alguna cosa, ells vinga fer l' oposada, ab una constancia digne de qui te un ram en lo cervell.

Pero perço no son tant tontos com molts s' creuhen... ¿ca han de ser!...

L' autoritat las vigila, ells se guardan: l' autoritat se prevè contra ells, ells se prevenen contra de l' autoritat: l' autoritat se descuida, ells tornan á sortir: l' autoritat per últim fá un bando, ells fan un *contra-bando*... Pero un *contra-bando*! Quin *contra-bando* no fan!...

Y diguéulos ximplés.

Los carlins han establert una escola de cadets á Viscaya.

Dels cadets ells ne diuhuen *cadells*.

Aixis, donchs, los gossos carlins tenen cadells.

Preparém las bolas d' estrignina.

Dias endarrera en lo plá de la Boqueria un federal llegía l' *Independencia*, que encare que ab todas las salvetats, donava com á probable la mort de 'n Savalls.

—Ay, si fos cert: me menjaria un parell de pollastres.

—No pot serho replicava un tipo, que per la panxa que l' hi sortia mes que 'l nas semblava un capellá disfressat.

—Y perque no pot serho? digué 'l federal mirantse'l de cap á peus y adonantse del seu tipo.

—Perque aixó es una embusteria dels federals que necessita *confirmació*.

—Ah! ¿necessita confirmació?... Donchs tó jo 't confirmo: á veure si será vritat.

Y l' hi doná una bofetada que féu trincar los vidres dels aparadors.

Segons diu un periódich de Madrid s' ha forrat de nou lo banch blau ó siga 'l dels ministres.

Ab tants cambis de ministeri s' havia pelat casi tant com lo mateix país.

Pero ¡ay! ¿Qui 'ns forrará á nosaltres per pelats qu' estém?...

EPITAFI.

En un bosch plé de figueras
hi ha escrit en un gros pí:
—Sota 'l pí jau en Figueras;
sota las figueras Pí.

P.

Per ser bon republicá no s' ha de voler á rey ni á Roch.

Es á dir: no s' ha de voler ni á Cárlos, ni á Amadeo, ni á Roch Barcia.

En Serrano, en Sagasta y altres jefes radicales y conservadors, se deixan caure á Madrid tot fent l'aleta de l' esparver.

No obstant, la fábula diu:

—«A un panal de rica miel
»diez mil moscas acudieron
»y las pobres, perecieron
»presas de patas en él.»

El cura de Santa Cruz reorganisa una nova partida.

Sant Pere ab aquest motiu ha deixat obertas las portas del Cel, á fi de que no tinga d' estar ocupat tot lo dia en obrirlas á las innumerables victimas ignocents, que ha de ocasionar aquest tigre.

En Galvez, dictador de Cartagena, ha pres als seus companys que volian escaparse.

En Galvez vol qu' entre tots se reparteixin la por. D' aquesta manera 'ls ne tocará menos per cada hu.

LETRINA ESPANYOLA Y MODO DE

TRÉURELA.

Per fer bonas fartaneras
Contreras.

Per bon artillé de plassa
Maza.

Per disturbis y altres cosas
Posas.

Aqui tens, amat lector,
Tres rojos molt calaveras
Y amants del color de l' or;
Maza, Posas y Contreras.

Per cobrar contribusion
Alfons.

Per corra serras y valls
Saballs.

Per fe l' os com un ximplet
Miret.

Aqui tens tres capitosos
Defensors de Carlos Set
Mes que defensors, tres gossos:
Alfons, Saballs y Miret.

Per curarnos de debó
bastó.

Per podé alcanssar la palma
calma.

Per la federal salvar
Castelar.

Vamos, donchs, molta unió,
Molta calma y molt lluytar,
Que será la salvació
Bastó, calma y Castelar.

PICAPORTAS.

Niugú 'm negará que de nit, quan los fanals son mitj apagats, darrera de un cantó poden trobarshi moltes cosas.

S' hi pot trobar un home que 'ns esperi ab un garrot á las mans.

Si pot trobar un lladre ó un assessí que esperi que doném un pas mes per agafársens á la cadena del rellotje ó tréurens las tripas á la lluna.

Y entre altrás cosas per l' istil que poden trobarshi, pot trobarse també á n' en Contreras y en Barcia, l' un gras y l' altre magre, besant las mans del estúpit Carlos VII.

Per ço no 'ns fihem de lo que pot trobarse darrera d' un cantó.

Un capellá tarambana
per *pesarse* á Roma aná
y una nit lo van trobá'
al damunt d' una romana.

CANTARELLAS.

M' agrada noya quan cantas
tenirte bèn prop de mí,
no perque ta véu m' agradi
sino per poder dormí.

N. X.

Nina m' has robat lo cor
y 'l que vull jo, es que me 'l tornis,
sino.... recordat dels lladres
del portal de Sant Antoni.

S. de S.

Tota tu Pepeta hermosa
ets lo perfil de una verge
y es tant lo que 'ls téus ulls diuen
que may t' he pogut entendre.

Q. F.

Perque vius en un cantó
Angeleta no m' agradas.
que ja sabs mol bè que jo
no estich pas per cantonadas.

Perque no tens mantallina
dius que no pots aná á plassa:
no pot pas dir lo mateix
lo cantonalista Maza.

J. G.

CUENTOS

Entra un pagés en lo despatx d' equipatjes
de l' estació de un ferro-carril.

—Dónguim una targeta per
anar á Sant Guim.

—Ja veuréu: sortiu aquí fora
que hi ha 'l despatx.

—Ja veuré, no 'm vinga ab
bromas, y dónguim lo que l' hi
demano.

—Home, surtiu á fora y 'us
ho donarán.

—Miri que encare que siga
pagés jo sè de lletra, y sè lo
que llegeixo 'm' enten? O sino
perque ho posan.

—¿Y que heu llegit?..

—Hi llegit que aquí despat-
xan per nosaltres.

—¿Ahont?

—Home aquí sobre: que som
cegos?..

—Pero si aquí sobre diu equi-
pages

—Per ço mateix, diu:—Aqui
pagés, y jo soch pagés y ab molta
honra, y lo qu' es jo no 'm
moch d' aquí ni á canonadas..

—Nosaltres lutxem per l' ho-
nor deya un oficial francés molt
pressumptuós, á un suís; men-
tres que vostés lutxan sols pèls
quartos.

—Tè molta rahó respongué
'l suís: cada hú lutxa per lo que
l' hi fa mes falta.

—No tens ánima deya una
noya á un jove que l' hi havia
fet una mala partida.

—Oy que si, mira, l' hi con-
testava 'l jove ensenyantli la de
un botó de la levita.

En una iglesia hi havia un
bateig, y 'l capellá preguntava:

—¿Que porta á la santa mare iglesia, home
ó dona?..

—Home y dona contestá 'l pare.

—Home y dona ¿com pot ser?.

—Si senyor, una bassonada.

Un amich nostre, cultivador de la literatura
y xicot molt purista, desde 'l balcó de casa
sèva s' estava fent mimos á la yehina del da-
vant, una nena maca com un àngel.

Després de dos ó tres dias de telégrafos,
vingué que s' atreví á preguntarli:

—¿Com se diu vosté?..

—Lo mèu nom comensa ab A respongué la
noya.

—Se diu Adelaida?..

—No,

—Amelia?... Anita?... Aurora?..

—Tampoch, tampoch.

—Y donchs?.

—Me dich *Amilia*.

Sentir aquesta incorrecció ortogràfica, ficar-
se nostre amich dintre de la sala, tencar lo
balcó de una revolada y trencar tots los vi-
dres del balcó, fou cosa de un mateix instant.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas y endavinallas que serán insertadas se-
gons son merit los ciudatans Mirapeix, Mestre Titas, Un pe-
la-canyas, De Brig, Company de 'n Llosas, Pau Pallús, Joan
Ráfec, Picaportas, Crospis, Lo Bisbe, Un cómich d' Horta,
Gola, Lo Menut, Filló, Un tiple de Vilanova, F. P. de Cor-
nellá, Gestus, Un gat de mar, Joan de l' esca, Lo petit del
Cistellé, Picaportas, Un vilanoví de Geltrú, Ayguafreda, Avi-
vell, Un perdut, Joanet Martí, Un drach, Atsirgas Oidualc,
Ciudadá Clanchet, Un diputat de taberna, Papanatas, A. F.
O., Gaardul de Cambrils, Un miquelet.

Ciudadá Mirapeix.—Insertaré algo de lo que 'ns envia y
ho insertaré tot, si tot fos original.—Gior y Stoc.—També
á vosté l' hi insertaré.—De Brig.—Lo que 'ns remet es
poch propi per la Campana: mes xiste y mes política es lo
que fa per nosaltres.—Carlos Llopis y Mateu.—Vosté 'ns en-
via un epigrama que aquesta mateixa senmana 'ns l' ha re-
mès un altre sócio: ó tots dos han tingut la mateixa inspira-
ció, ó bé tots dos l' han tret del mateix puesto.—P. Pallús.
—Miraré de posar lo que 'ns envia.—A. F. O.—Gracias
por lo que 'ns remet. Ho posaré.—Company d' en Llosas.—
Idem, idem.—Boixompitaig.—La seva poesia sentim tenirla

EMILIO CASTELAR

President del poder executiu de la República
federal espanyola.

que dir qu' es bastant incorrecte. mires 'hi una mica que vos-
té ja ha donat probas de saberne bastant.—Pepet Ballcaru.—
Idem de tiento: no obstant un dels seus epitafis pot molt
ben anar y anirà.—Noy de 'n Tata.—Aprofitaré un epi-
grama dels seus: lo demès que 'ns envia no está de bon tros
tant bè.—Carrasca.—Alguna cosa de lo que 'ns remet la in-
sertaré.—Joan Ráfec.—Idem, idem.—Feliuhet.—Idem,
idem.—Un cómich d' Horta.—Lo que 'ns remet veniat d'
Horta per anar bè havia de passar per Gracia.—Mossen Se-
rá.—Lo que 'ns envia demostra molt bonas condicions en
vosté y fa suposar que 'ns remeterá alguna cosa millor.—
Apoecari de Premiá.—Deu nos guardi de carlins y de so-
netos com lo de vosté.—Aquell de la barretina.—Los epi-
gramas de vosté s' haurian de netejar.—Republicana y reu-
sense.—Ja 's veu que vosté es una dona: ab la 'raba que té
a's carlins se coneix: envia 'l plan al general.—Guixat.—Un
soneto sense accents es com un piano desafinat.—Noy de la
Noya.—Ab la versificació una mica mes galana tot aniria bè.
—Princeph blanc.—En lo cuento que 'ns envia hi falta sal:
tal com vé, los lectors no se l' empassarian.—Noy Xich.—
Bravo noy.—Prudenci, Modest ó Ignocent.—Lo que 'ns re-
met peca per gras.—M. V. A.—Y lo seu per massa trans-
parent.—Fabalet de Suria.—Y lo seu per massa vert.—Un
federal de Sta. Coloma de Queralt.—Ha fet tart.—Atsirgas
Oidualc.—Lo seu sonet es massa desguitat: sembla la si-
tuació, governan en Pi y Margall.—Crospis.—Lo que 'ns

envia no té res de particular.—Un tiple de Vilanova.—La
seva glosa es massa fatalista.—Escorpi.—Vosté picará; pero
lo qu' es lo que 'ns envia no pica gent.

SOLUCIÓ

á las dos xaradas y a la endavinalla
del penúltim número.

En los temps del re-tro-cés
se duya molta ca-sa-ca:
are 's portan molts rellojtes
baix las brusas mes honradas

XINO PATROCINI.

Han endevinat las tres solucions los ciudatans
Pepet Ballaru, Feliuhet, Un xicot de Sant Feliu,
Un cómich d' Horta, Primerench Dú, Vetra, Noy
del Tayó, J. de P., Pipo Odall, Un gat de mar,
Terbasa, Company de 'n Llosas.—F. P. de Corne-
llá, Un tiple de Vilanova, Joan de l' esca, Mana-
let, Un diputat de taberna, Ciudadá Clanchet,
Miquel Sol-eret, Prudenci Modesto Ignocent,
Amigo de Gerona, Francisco Costa Pintó, Barba
Roja, Escorpi.—Atsirgas Oidualc, Un drach,
Galet del ceré.

Han endevinat no mes que las
1.ª y 2.ª losciudatans Mani Buti-
farrá, Aygua-freda, Noy de 'n Ta-
tá, Juanet Martí, Un federal de
Besalú, Un poeta de dotz' anys,
Marieta de las Tapias, Company
de 'n Llosas, Crospis, Lo Bisbe,
Un colonial, Gola, Chirne Ved,
Fabalet del Suria, Vicens Magra,
M. V. A. Gestus, y Filló.

Ha endevinat la 2.ª y 3.ª Joan
Hus: y la 1.ª no mes Aquell de
la barretina y finalment la 3.^a
solsament los ciudatans Gior y
Stoc y Pepet de Tarragona.

XARADAS.

I

Ab ansia una prima dos
qué de tot venir devia
esperaba l' altre dia
mon millor amich Padrós.
Quan entra la dos y quarta
menjant una quarta y dos
y li entrega un papé grós
que li havia dat la Marta.
Allavors varem sabé
que dintre del tot hi havia
lo mes federal del dia
unit ab Carlos seté.

F. P. DE CORNELLÁ.

II.

En lo tot de Cartagena
celebraren fa molt poch
lo grant dia de San Roch
ab festins de tota mena.
Hi hagué en la plassa un hu,
músicas á la carrera,
tot dos hu lo hu y primera:
lo pensar queda per tú.
Y dos hu á ne la presó
tothom quedá en llibertat,
s' entent lo mes deshonrat:
y taucat tot home bó.

UN CÒMICH D' HORTA.

ENDAVINALLA.

Soch de tinta y no sach lletra
soch rodó y no soch la O
la tinta 'm dona 'l coló'
y poch me volen atmetre.

Pels estudis ferme solen,
só 'l disgust del escribent...
¿encare no? ¡¡quina gent!...
com mes 'ls diuen mes volen,

MIRAPEIX.

(Las solucions en lo pròxim número.)

Imp. de la V y F. de Gaspar, Ataulfo, 14.

I. Lopez, editor, Rambla, 20.